

Publicerad 2010-02-21 22:38 av L.byström

Hjärncellerna och döden

Jag är nära döden
varje dag är en dödsryckning
min arm som sträcker sig mot dörrhandtaget
tvekar, griper stelt runt svininfluensans spridningar
tror bestämt jag smittats
staplar mot närmaste taxi
viskar hest min adress
taxichauffören hostar
jag grips av panik
ännu ett virus
som sänder mig mot dödens avgrund

jag kastar mig ur bilen
mitt vid ett rödljus
en svart BMW susar en millimeter från min panna
jag svettas
ännu en dödsryckning
var finns säkerheten
staplar mig över på andra sidan gatan
hjärtat bultar som ett maskingevär
NU
NU
NU
får jag en hjärtinfarkt
tar ett djupt andetag
och inser att jag lever
går de sista två hundra metrarna hem

svetten sipprar i pannan
magen värker
lederna morrar hotfullt genom min frusna hud
darrande av köld och rädsla
försöker jag öppna min dörr
jag fullkomligt rasar in i lägenheten
kryper in till min säng
mörkblåa gardiner och drömfångare
sträcker ut i sängen
och känner min kropp

är det jag
som ligger där
eller är det en inbillad sjuk
jag vet inte
tänker på alla mina hjärnceller
de är visst 100 000 miljarder till antalet
lika många som stjärnorna i solsystemet
då kan det väl inte vara något fel på mig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren L.byström med Poeter.se id #7583 innehar upphovsrätten